

Marijana Kovačević (12. lipnja 1977. – 11. ožujka 2015.)

GOVOR DOC. DR. SC. ANE MIŠKOVIĆ, NASTAVNICE ODJELA ZA POVIJEST UMJETNOSTI

Marijana Kovačević rođena je na današnji datum – 12. lipnja 1977. godine u Zadru od majke Anđelke i oca Mile. U istom gradu pohađala je osnovnu školu i opću gimnaziju. Na Filozofskom fakultetu u Zadru upisala je 1995. godine studij povijesti umjetnosti i engleskog jezika i književnosti koji je završila 2002. s temom "Srednjovjekovno zidno slikarstvo u Zadru".

U listopadu iste 2002. godine zaposlila se na Odjelu za povijest umjetnosti Sveučilišta u Zadru. S uspjehom je odrađivala i obaveze na poslijediplomskom studiju Filozofskog fakulteta Sveučilišta u Zagrebu gdje je doktorirala s najvišim ocjenama 1. travnja 2010. s temom "Umjetnička obrada plemenitih metala u 14. stoljeću u Zadru". Njezina znanstvena usmjerenja uglavnom su bila orijentirana na arhivska istraživanja zadarskoga gotičkog zlatarstva, koja su po naravi vrlo opsežna i zahtjevna. Pedantnim i studioznim iščitavanjem medievalnih notarskih zapisa iznijela je na svjetlo dana život i duh starih kovača plemenitih materijala. Na tom tragu objavila je više izvornih znanstvenih radova, jedan stručni rad i poglavlje u knjizi. Aktivno je i zapaženo sudjelovala na nekoliko domaćih i međunarodnih znanstvenih skupova.

U nastavi Odjela za povijest umjetnosti sudjelovala je redovito od samih početaka, održavajući predavanja i seminare iz nekoliko temeljnih i izbornih kolegija (Osnove povijesti umjetnosti, Osnove likovnih umjetnosti, Umjetnost romanike, Umjetnost romanike i gotike, Hrvatska umjetnost romanike i gotike, Zadarsko srednjovjekovno zlatarstvo, Zadarsko kiparstvo od 12. do 16. stoljeća, Srednjovjekovne freske u Istri).

U prvom broju časopisa Odjela za povijest umjetnosti Sveučilišta u Zadru *Ars adriatica* Marijana Kovačević surađivala je u svojstvu jednog od tehničkih urednika.

No uz ove izrecitirane činjenice, koje su svakako hvalevrijedne, treba istaknuti i ono što nije zapisano ni u jednoj evidenciji: nesebičnost i sudjelovanje u rješavanju mnogih obaveza, od suradnje sa studentima u oblikovanju njihovih radova, do suradnje s nama, svojim kolegama, kojima još uvijek nedostaje u znanstvenom i osobnom pogledu. Svatko je uvijek i bez okolišanja mogao zatražiti i dobiti njezinu podršku, savjet i sugestiju.

Vjerujem da je svima poznato na koji nas je način napustila Marijana. Prije četiri godine oboljela je od karcinoma mozga, agresivnog glioblastoma multiforme. Iako je sve šokirala dijagnoza, Marijana se hrabro odazvala borbi protiv zloćudne bolesti, u čemu joj je iznimno pomagala njezina velika ljubav – izabranik Marin Dujčić, ali isto tako treba

istaknuti da je veliku potporu imala i u prijateljima te brojnim kolegama i djelatnicima Sveučilišta u Zadru koji su joj priskočili u pomoć kad joj je najviše trebalo. Marijana je itekako znala cijeniti pomoć i skromno ju je (premda često i nevoljko) i prihvaćala. Vjerujte da vam je i sada, tamo negdje, zahvalna...

No u drugom intervalu bolesti životna medalja okrenula se na lošu stranu. Recidiv gli-oblastoma pojavio se u trenucima njezine apsolutne sreće, na vrhuncu životne punine kada je rodila sina Jeru. Teško je uopće zamisliti boli koje je prolazila boreći se protiv stare-nove bolesti, a imajući dijete pred očima koje je 31. svibnja ove godine napunilo svoju prvu godinu života.

Teško se oprostiti s našom Marijanom, mojom Marom. Voljela je lijepe umjetnosti, ali voljela je i kič. Sanjala je more i otoke, a najviše Vis.

Privlačila je životnom energijom, snagom volje i upornošću. Bila je poštena i do boli pravična, cijenila je raznorazne životne i akademske norme, štivala je dostojanstvo osoba i svoje vlastito, bila je nepokolebljiva u svojim uvjerenjima i znala je da čovjek stvara okolnosti u kojima djeluje, a ne okolnosti čovjeka.

I kad osjetim prazninu kad ne čujem njezin smijeh preko tankih zidova naših kabineta, pomislim, kao što sam i profesoru Hilji netom nakon smrti napomenula, da ona sad negdje s Giottom i Franjom iz Milana polemizira.

Zbogom, leptiru!

Za kraj pjesma Jure Kaštelana.

RASTANAK

Jesi li postao trava ili oblak koji nestaje,
Svejedno.

I na klisurama orlovi te prate
i u vodama i među zvijezdama.

Ne mogu rastaviti oči,
izvore koji istom moru gledaju.

Nema rastanka
Nema smrti.

Ako oslušujem vjetar
čujem tvoj glas.

Ako u smrt gledam
čujem tvoju pjesmu.

Na Sveučilištu u Zadru, 12. lipnja 2015.